

gør, at den statslige og kommunale planlægning på disse områder udbygges.“

Efter en omtale af det forberedende arbejde — herunder undersøgelserne i folketingets markedsudvalg — kom statsministeren ind på spørgsmålet om, hvorvidt den allerede bestående lovgivning, specielt *1959-loven om erhvervelse af fast ejendom*, gav grundlag for en løsning af problemerne. Herom udtalte statsministeren bl. a.:

„1959-loven kan . . . ikke benyttes til at begrænse den efterspørgsel efter landbrugsejendomme og anden fast ejendom, som hidrører fra udlændinge, som ønsker at bosætte sig her i landet. Loven stiller tilmed kun krav om bopæl på tidspunktet for ejendommens erhvervelse, og der er ikke i loven hjemmel for at kræve ejendommen afstået, fordi ejeren senere fraflytter landet. Lovreglerne om erhvervelse af landbrugsejendomme lægger ikke nogen hindringer i vejen for udlændinges adgang til at købe danske landbrugsejendomme.

På et enkelt punkt vil 1959-loven dog kunne få varig betydning, nemlig over for borgere fra andre fællesmarkedslande, der ikke er bosat her, og som ønsker at erhverve sommerhuse til eget brug. Med henblik bl. a. på disse tilfælde vil loven naturligvis blive opretholdt. Derimod må man regne med, at det forhold, som gav anledning til 1959-loven, nemlig erhvervelse af sommerhuse og sommerhusgrunde til erhvervsmæssig udnyttelse, navnlig ved udlejning eller videresalg, omfattes af etableringsfriheden.

Vedrørende landbrugslovgivningen, herunder lovgivningen om erhvervelse af landbrugsejendomme, har der gennem længere tid været ført forhandlinger inden for landbokommissionen, og disse forhandlinger skal selvfølgelig fortsættes.

Med hensyn til reglerne for erhvervelse af landbrugsejendomme har regeringen imidlertid anset det for påkrævet allerede nu at overveje visse ændringer med henblik på at sikre en hensigtsmæssig og med danske interesser stemmende anvendelse af landbrugsjorden. Medens det som lige omtalt efter fællesskabets regler næppe på længere sigt vil være muligt generelt at fastholde, at bopæl her i landet er en forudsætning for at erhverve fast ejendom, når erhververen er borger i et af fællesmarkedslandene, skulle det være muligt at foreskrive et specielt *bopælskrav i forbindelse med adgangen til at erhverve landbrugsejendomme*. Der har med henblik herpå været udarbejdet en skitse, hvorefter der for personer i almindelighed skulle være adgang til frit at erhverve adkomst på én landbrugsejendom, men denne adgang skulle være betinget af, at erhververen tog bopæl på ejendommen. Samtidig skulle der gennem en dispensationsordning åbnes adgang for landmænd til at erhverve flere ejendomme, bl. a. hvor hensynet til rational landbrugsdrift talte derfor. Bopælskravet skulle også gælde for danske borgere. Herved ville på den ene side det blive opnået, at bopælspligten ikke blev diskriminatorisk over for udlændinge, og på den anden side — hvilket imødekommer stærke ønsker